

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА

16 май 1994 година*

„Липса на компетентност”

По дело C-428/93

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от съдията комисар в производството по ликвидацията на Monin Automobiles - Maison du deux-roues (наричано по-долу „Monin”), в Търговския съд на Romans (Франция) относно тълкуването на членове 30, 85 и 169 от Договора ЕИО, както и на принципите за пропорционалност и за свободно движение на стоки,

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н M. Diez de Velasco и г-н D. A. O. Edward, председатели на състав, г-н С. N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler, г-н G. C. Rodríguez Iglesias (докладчик), г-н F. Grévisse, M. Zuleeg, г-н P. J. G. Kapteyn и г-н J. L. Murray, съдии,

генерален адвокат: г-н С. О. Lenz,

секретар: г-н R. Grass,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Определение

1. С определение от 1 юли 1993 г., постъпило в секретариата на Съда на Европейските общности на 25 октомври същата година, съдията комисар в производството по ликвидация на Monin, съдия в Търговския съд на Romans, е отправил, съгласно член 177 от Договора ЕИО, следните преюдициални въпроси:

„1) Развитието на общата търговска политика във връзка с вноса на автомобили с произход от Азия води ли до загуба на всякакъв „интерес на Общността” да започне съдебно преследване срещу държава-членка, която чрез въвеждането на незаконни пречки за паралелния внос на автомобили от някои азиатски марки, допускани до свободно обращение в други държави-членки е довела предприятията, които са потърпевши от тези практики до процедура по ликвидация?

* Език на производството то: френски.

Дали правото на Общността обхваща неправомерното поведение на държава-членка, което се материализира по-специално в двоен технически контрол, имащ за цел неоснователно да забави регистрацията на автомобилите от марките, изключени от споразумението, известно като „споразумението за доброволно ограничаване”, и в незаконно наказателно преследване срещу притежателите на такива автомобили и т. н., единствено от гледна точка на споразумението „ЕИО - Япония”?

2) Възможно ли е да бъде ангажирана отговорността на една държава-членка, която, за да предпази своята система за регулиране на пазара на автомобили с произход от Азия, която не е предвидена в договора, организира този пазар по антиконкурентен начин, като благоприятства едно споразумение, в противоречие с член 85, независимо от процедурата за изпълнение на задължение по член 169, а именно по отношение на предприятията, които са обявили фалит, поради неправомерното поведение на тази държава-членка, след като националните правораздавателни органи имат задължението да гарантират защитата на правата, които Договорът предоставя на частните лица?

3) Може ли създаването на пречки за вноса на японски или корейски автомобили, идващи от държави-членки, където те са допуснати до свободно обращение, да бъде оправдано от съществуването на пазара на съответната държава-членка, на система за доброволно ограничаване, чрез която пет предприятия са се задължили да не надвишават общата квота, която те си поделят без конкуренция, при условие че този пазар е запазен за тях, ако този режим има за цел и като последица, да изключи напълно паралелния внос с произход от други държави-членки и да попречи на упражняването на търговска дейност от представителите?

4) Може ли закъснението при регистрацията на автомобилите, представяни поотделно, поради липса на типово одобрение за нови автомобили, което се дължи единствено на административните изисквания и пречки, да бъде вменено от националните съдилища във вина на вносителя, без да представлява допълнителна пречка за свободното движение на стоки и за разпоредбите на директивите, които регламентират автомобилния сектор, тъй като създаденото затруднение и финансовите последици разубеждават потребителите, желаещи да внесат автомобили, допуснати до свободно обращение в една друга държава-членка и лишени от възможността да се възползват от единния пазар, като техният избор, противно на волята им, се отклонява към други марки ?”

5) Политиката на регулиране на една държава-членка в областта на вноса на автомобили с произход от азиатските страни, която се изразява във въвеждането на квота, запазена за пет привилегировани предприятия, които са дали съгласието си и се ползват от нея, позволява ли да се прикриват нарушенията на член 85?

С други думи, предприятия, ползващи се от режима, известен като „доброволно ограничаване”, могат ли да се позовават на одобрението на държавата-членка, на чиято територия се простира тяхното споразумение, за да го узаконят, когато

приетият режим води, *inter alia*, до запазване на пазара, който те си разпределят без конкуренция и до забрана на паралелния внос?

б) Не е ли необходимо, с оглед спазване на принципите на пропорционалността и на свободното движение на стоки, формалностите по индивидуалното одобряване и регистриране, предвидени от държавата-членка вносител, да бъдат сведени до минимум, когато автомобилите подлежат на типово одобрение в друга държава-членка?”

2. Тези въпроси отчасти са същите като тези, които са били отнесени до Съда от същия съдия комисар по делото, което е дало повод за определението от 26 април 1993 г., *Monin Automobiles* (C-386/92, *Recueil*, стр. I-2049). В това определение Съдът е обявил за недопустимо преюдициалното запитване с мотива, че определението за препращане се е ограничило до поставянето на преюдициалните въпроси без да предостави каквито и да е указания за тяхното основание.

3. В определението за препращане по настоящото дело съдията комисар започва с описание на положението на дружеството *Monin*. Това дружество е специализирано в разпространението на азиатски марки автомобили, които не са били акредитирани в рамките на системата, наречена „система за доброволно ограничаване”, по силата на която влизането във Франция на автомобили с японски произход е било ограничено до 3 % от годишните регистрации на автомобили. При това положение *Monin* е било принудено да прибегне до системата на паралелния внос. Автомобилите, внесени от други държави-членки, поради факта че вече са били регистрирани, се смятали за автомобили на старо и следователно е трябвало да се одобряват по отделно. Френските административни органи не са извършили одобряването в разумни срокове, така че водачите, които не са могли да регистрират техните превозни средства в законно предвидения двумесечен срок, са били подложени на преследване от страна на полицията. Поставено пред увеличаването на исканията на купувачите за разваляне на продажбите, за възстановяване на платената цена и за обезщетения за претърпени вреди, *Monin* е било принудено да преустанови дейността си. Тези трудности са довели до започване на производство за обявяване в несъстоятелност, с Решение от 7 март 1990 г. на Търговския съд на *Romans*.

4. Съдията комисар подчертава след това, че той представлява една юрисдикция и че действително е сезиран по спор, относно прилагането на правото на Общността. Този спор противопоставя *Monin* и неговите кредитори. От една страна, *Monin* твърди, че съдията комисар не може да извърши неговата ликвидация „... без да изчака да бъде решен въпросът дали преустановяването на плащанията се дължи на неправомерното поведение на френските органи и на петте привилегирани вносители от гледна точка на прилагането на членове 85 и 30 от Договора, поведение, което навежда на мисълта за обезщетение, което се дължи от държавата и/или от страните по споразумението ...” От друга страна кредиторите твърдят, че „... изкуственото продължаване на дейността на предприятието е продължило достатъчно, и че трябва незабавно да се пристъпи към ликвидацията”. Следователно съдията комисар трябва да се произнесе по спора със съдебно решение.

5. Накрая, съдията комисар отбелязва, че съществува правна връзка между преюдициалните въпроси и спорът, по които е сезиран, тъй като исканото тълкуване ще му даде възможност да се прецени състоятелността на доводите, представени от Monip за продължаването на неговото изкуствено съществуване, до окончателното приключване на производството по ликвидацията. Това ще му позволи да реши дали доводите, основани на правото на Общността не са използвани само за да се спечели време. Ако е вярно, че отговорите на въпросите могат да послужат на административния съд, сезиран по този проблем, той със сигурност има значение и за прилагането на нормите, които регламентират колективното производство, което му е възложено. Ако, поради липсата на тълкуване на разглежданите норми на Общността, съдията комисар вземе решение за ликвидацията на дружеството, неговото решение ще има за последица приключването на текущите производства, така че след ликвидацията Monip вече няма да съществува в правния мир и няма да може да се позовава на нарушаване на Договора, за да получи обезщетение за претърпените вреди.

6. В писмените си становища, представени пред Съда, френското правителство предлага, на първо място, Съдът да прецени дали в случая съдията комисар трябва да се разглежда като юрисдикция по смисъла на член 177 от Договора за ЕИО. Тъй като за ликвидацията на предприятието е било взето решение на 4 април 1990 г., с окончателно решение на търговския съд на Romans, ролята на съдията комисар се ограничава на този етап до събирането и централизирането на информацията, тъй като единствено този съд има компетентност да се произнесе с решение за приключване на производството.

7. На второ място, френското правителство твърди, че в случая няма „производство” по смисъла на член 177 от Договора, тъй като, от една страна, липсват процесуални действия за сезирането на съдията комисар с точно искане, и от друга страна, тъй като, според тази разпоредба, съдията комисар може да поставя въпроси на Съда, само ако това е необходимо, за да постанови решението си по производство, по което той самият е бил сезиран.

8. Комисията изтъква, на първо място, че като наблюдател на производството съдията комисар има два вида правомощия, едните от правораздавателен характер, а другите имащи изцяло характер на съдебна администрация. Всъщност нито един от елементите на определението за препращане не указва, че в случая съдията комисар е трябва да постанови решение, което се отнася до първата категория правомощия.

9. На второ място, Комисията смята, че за да бъде искането допустимо, е необходимо от една страна да съществува производство, висящо пред национален съд и от друга страна, отговорът на преюдициалния въпрос да е необходим за изхода на производството. Комисията оспорва съществуването, в случая, на истинско производство, така както е било описано от съдията комисар в определението за препращане. Наистина, то не дава никакви сведения, които да позволят да се идентифицират кредиторите, които се посочват, предмета на тяхното искане, както и техните доводи.

10. На трето място, Комисията твърди, че всъщност е налице злоупотреба с процесуални права. Съдът наистина е уточнил, че едно преюдициално запитване трябва да бъде отхвърлено, когато е установено по явен начин, че исканото тълкуване няма никаква връзка с предмета на спора по главното производство или не отговаря на една обективна необходимост за разрешаването на спора (вж. Определението от 26 януари 1990 г. *Falciola*, C-286/88, *Recueil*, стр. I-191).

11. Накрая, Комисията изтъква, че най-малкото елементите на главното производство не са достатъчно уточнени и то независимо от определението за недопустимост от 26 април 1993 г., цитирано по-горе. Това изискване наистина не би могло да се смята за изпълнено чрез описанието на фактическата и правна рамка на производствата, с които препащащият съдия не е сезиран.

12. Преюдициалните въпроси се отнасят до тълкуването на членове 30, 85 и 169 от Договора за ЕИО, както и на принципите на пропорционалността и на свободното движение на стоки.

13. Следва да се отбележи, че независимо че съществува правна връзка между преюдициалните въпроси и производството, по което е сезиран, съдията комисар не трябва да прилага тези правни норми в рамките на производството по ликвидацията.

14. Значението, което съдията комисар придава на отговора на поставените въпроси, е свързано с преценката на шансовете за успех на един иск за отговорност за вреди от страна на *Monip* срещу френските власти и на един иск пред *Conseil de la Concurrence* (Съвета по конкуренция). Нито един от тези иски, обаче не е бил предявен пред този съдия и всъщност не може да бъде предявен пред него.

15. При тези обстоятелства следва да се приеме, че преюдициалните въпроси, поставени на Съда, не се отнасят до тълкуване на правото на Общността, което да отговаря на обективна необходимост за решението, което съдията комисар трябва да вземе.

16. Следователно, въз основа на установената практика (вж. Решението от 16 юни 1981 г. *Salonia*, 126/80 *Recueil*, стр. 1563 и определение *Falciola*, цитирано по-горе), Съдът очевидно не е компетентен да се произнесе по въпросите, които са му били отправени от съдията комисар при Търговския съд, *Romans*.

17. Следователно трябва да се приложи член 92 от Процедурния правилник и да се установи, че Съдът няма компетентност да се произнесе.

По съдебните разноски

18. Разходите, направени от френското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не могат да бъдат възстановени. С оглед на обстоятелството, че настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съдия комисар, той трябва да се произнесе по въпроса за разноските.

По изложените съображения, Съдът постанови:

Съдът не е компетентен да се произнесе по въпросите поставени от съдията комисар при Търговския съд, Romans.

Съставено в Люксембург на 16 май 1994 година.

Подписи